

КНИГА

Азъ съмъ книга многолистна,
азъ съмъ бѣла книга малка.
И на всѣка мисль чиста
азъ съмъ преданна — Весталка!

Пламя отъ огнь вѣченъ тлѣе
изподъ мойтѣ пазви скрити,
миналото тукъ живѣе
и на бждещето — днитѣ.

На човѣчеството цѣло
азъ съмъ паметъта огромна,
на душата — огледало.
Азъ съмъ малка книга скромна.

Емануилъ п. Димитровъ

ШАРЕНА КНИЖКА

КОСЪ

Отъ далечъ, куцукъ, куцукъ,
какъ ми стигна чакъ до тукъ
гладенъ, мокъръ, като мишка,
подъ ржка съсъ нова книжка?

ЕЖЪ

— Тръгнахъ, Косерко, и азъ,
тая книжка е за насъ,
за Мецана и за Щърка,
дето цѣло лѣто бърка
на жабоци и жабчета,
по рѣкички и полета,
за цвѣтята сжщо има,
и за нашта баба зима,
за Щурчето, за Врабчето,
да се весели детето.
Нека да я прочетемъ,
че и ний да порастемъ...

И. Стубелъ

ВЪРНА ДРУЖКА

Книжко моя свидна,
свидна, нераздѣлна, —
гдето и да ида —
дружка си ми вѣрна!

Сутринъ, рано още,
тебе азъ разтварямъ,
и до късни ноци
съ тебъ се разговарямъ.

Книжко моя свидна,
дружке приказлива, —
и насъне шепна
азъ речъта ти жива!

Ненчо Савовъ

КНИЖКАТА

— Тихо, тихо! Мълчете! Той спи!

Децата се събраха на купъ и едно презъ друго надзърнаха въ стайчката, гдето на дървснѣ одъръ спѣше тѣхното другарче Венко, синътъ на желѣзаря. Русата му глава се е наклонила на страна, едната му ржчица, бледа и прозрачна, виси безпомощно надолу. Устата му сж полуотворени, върху слабичкото му дребно лице трепти чудна миловидность.

Презъ отвореното прозорче слънчевъ лжчъ е освѣтилъ пращинкитѣ въ стайчката, гдето нѣма нищо друго, освенъ една изкривена маса, два стола, печка за готвене и нѣколко чении, немити отъ вечеръта. Припрѣнитѣ и равномѣрни удари на чука отъ желѣзарницата нахлуватъ въ стайчката като приспивна пѣсенъ.

— Ш... ш... ш...
тихо! Ами сега какво да правимъ?

Децата се изтеглиха вкупомъ въ мрачния студенъ коридоръ на подземния етажъ. Тамъ тѣ се съвещаваха дълго. И решиха да оставятъ подаръка, който бѣха купили за Венка върху единия столъ до одъра.

Сутришното слънце бѣше вече изтеглило лжча си отъ стайчката, когато Венко се събуди. Той опита да размърда болния си кракъ, но го заболѣ страшно. После се приповдигна

отъ леглото да разбере, кое време е и изведнажъ очитѣ му се разтвориха отъ учудване.

— Какво е това! — почти извика момченцето и протегна ржчица къмъ стола. Тамъ лежеше една дебела книга съ картинка на корицитѣ — негъръ предъ своята колиба.

— Сигурно татко ми е купилъ Чичо Томъ да чета, докато оздравѣя, — помисли си Венко и му стана драго, драго.

Но когато татко му се върна отъ работилницата, за да приготви обѣдъ за себе си и за болното си дете, Венко разбра, че друга незнайна ржка бѣше оставила чудния подаръкъ.

*

Отъ този день книжката стана нераздѣленъ другаръ на момченцето. То я препрочиташе вече нѣколко пкти и не можеше да ѝ се нарадва. И когато татко му го изпрати въ болницата, едничкото нѣщо, което взе съ себе си Венко, бѣ Чичо Томъ. Въ свѣтлата болнична стая, на бѣлото легло, чистичкъ, усмихнатъ и щастливъ, той заспиваше съ книжката въ ржка.

— Дай да я оставя на масичката! Като се събудишъ, пакъ ще си я вземешъ! — каза му единъ день сестрата.

Но Венко я притисна още по-здраво до гърди, очичкитѣ му се отвориха широко, нѣкаква неземна свѣтлина огрѣ лицето му, и той каза сериозно и умно, тѣй както говорятъ болнитѣ отъ туберкулоза деца:

— Сестро, остави ми я! Книжката азъ не искамъ да ти дамъ. Азъ ще я покажа на мамичка, която ще дойде и тази ноцъ при менъ. Тя ще ми

почете за чичо Томъ, а после може и да ѝ дамъ книжката си... Кой знае на небето, дали има какво да чете...

Сестрата се обърна къмъ другъ боленъ, за да скрие мжката, която сбръчкваше лицето ѝ.

*

